

Oysaki Ben Bir Gelişin Gidişine Mahkum İken

– kul mehmet · 20 Ekim 2019

Oysaki Ben Bir Gelişin Gidişine Mahkûm İken...

Zamanı hapis etmiş bir fanus içine, ters çevirerek damla damla damlayarak bitirmenin hevesiyle yaşarken, hapis olan biziz zamanın gölgesinde, kendi elimizle kazdığımız mezarın köşesinde ölümü beklediğimizden habersiz, kendi kendimizi yaralarken kendimi buluyorum!

Oysaki ben bir gelişin gidişine mahkûm iken, burada kalıcıymışım gibi düşünmenin sancısıyla kavrulurken, yüreğimdaki benliğin ateşini söndürecek ilahi emrin kaderin hükmüyle söndürmeye aday iken kaçıyorum, anlamak istemiyorum adeta dercesine içimdeki karmaşık sonu olmayan hezeyanla dolu düşlerimi yolda bırakamıyorum. Her yanım benlik duygusuyla kaplanmışken, bundan kurtulmam mümkün değil! Hangi kalıba döksem benliği kabın şeklini alırken kabı deforme ederek parçalıyor adeta, buna bu içim nasıl dayanıyor, daha ne kadar dayanabilir, dayanabilirim bilemiyorum!

İçimdeki biriken kelimeleri bir araya getirerek bir hecelik anlaşılır söz yapamamanın unutkanlığıyla karalıyorum gönül defterimi sayfa sayfa. Aşkla doldurmam yazmam gerekirdi. Aşk dolu bir bakışla tutkulu bir sarılmayla yazdıklarımın bir karakaşlı kar gözlü güzele okurken sarılmak için yazmalıydım, yazdım desem de ona okuyamadım! Okumak bildiğiniz roman okumaya benzemiyor, cesaret lazım mangal gibi yürek gerekiyor. Bakışlarını anlamak gerekiyor, gerekiyor da gerekiyor bu ürpertiye acaba ürpertisi ve devamı olan “anlamaz mı, anlar mı beni” hançerini, sineme bir defa saplamam gerekirken, kanatıp kanatmadığını görmek için, cesaret edemedim. Cesaret edemedim de başka bir paslı hançeri, keşke okusaydım sevdiğimin yüzüne aşkla dolu sözleri dediğim pişmanlığımı, her gün yüreğime saplayarak kanatıyorum!

Koparılrken solmuş bir gül gibi soldum kaldım, sevdiğimi de soldurttum kendi ellerimle, ne acı ne anlatılması zor kelimeler heceler! Bu pişmanlığımı yaşamamanın sancısı, cesarettten daha fazla acı veriyor, lakin o gün o anda fark edemedim anlayamadım, nereden bilebilirdim ki? Belki yarın okurum söylerim derken parçalanarak dağıldım! Arnavut kaldırımının taşları gibi bir arada değil, parça parça her bir parçam her çölde dağınık kaldı, artık toplamakta mümkün değil, başka bir bahara ahrete kaldı, tabi bu cesaretsizliğimin hesabını Rabbime ve sevdiğime verebilir isem!

Mehmet Aluç